

Coneix la història d'Aigües de Vilajuïga

L'empresa va exportar a Buenos Aires i portava aigua a Barcelona en vaixell des de Roses

La història d'Aigua de Vilajuïga, en imatges

Malgrat que una gran part de la història de l'empresa s'ha perdut amb el pas del temps i per deixadesa dels primers propietaris, s'explica que, en uns terrenys de Vilajuïga [<http://www.diaridegirona.cat/tags/vilajuiga.html>] hi havia un pou –del qual no se sap qui era el propietari–, i la gent del poble baixava per unes escales a buscar aigua, que deien que era molt bona perquè de seguida se li van atribuir propietats mineromedicinales.

També s'explica que la mina de l'aigua de Vilajuïga [<http://www.diaridegirona.cat/tags/aigua-de-vilajuiga.html>] naixia –i neix–, al peu de la serra de la Verdura, que forma el massís del Cap de Creus. La deu baixava –i encara baixa–, fins aquesta població, dins d'una finca. Abans es venia a les farmàcies, ja que tenia un equilibri mineral molt particular i era, igual que ara, molt rica en calci i magnesi.

Veient que la gent cada vegada anava a buscar més aigua, un home del poble, que tenia diners, en Ramon Margineda, va ajuntar a sis famílies de dins i fora de la vila i va constituir una societat sota el nom d'«Aigües de Vilajuïga». El 15 de juliol de 1904 va ser declarada «aigua d'utilitat mineromedicinal».

A partir de llavors, la societat va començar a comercialitzar el producte, que s'envasava en ampolla de vidre, i es distribuïa per Girona, Barcelona, Andorra i, un temps més tard, per gairebé tot Catalunya.

La gent de Vilajuïga i dels afores anava a l'empresa a buscar aigua, però només els en donaven quatre ampolles per persona.

Les ampolles d'aigua es portaven fins a Barcelona a través del port de Roses, en un vaixell de càrrega que es deia L'Empordanès.

En els anys 1927 i 1928 l'aigua de Vilajuïga s'exportava també a Buenos Aires (Argentina).

El 1929 l'empresa canvia de societat i la presideix Martí Badosa com a accionista majoritari. No canvia res i tota la feina se segueix fent igual que en els primers temps.

Durant la Guerra Civil no va parar la producció i l'empresa va passar a mans d'un comitè, que gairebé la porta a la ruïna. A la postguerra, l'any 1942, compraven vagons sencers d'ampolles de vidre, les omplien d'aigua i les tornaven a la seva destinació, sobretot Barcelona, La Corunya i Madrid.

Cada ampolla d'aigua s'embolicava amb palla i es posava en caixes. Les caixes que contenien les ampolles es feien a la mateixa fàbrica, es carregaven en un carro i es portaven als vagons del ferrocarril a l'estació. Cada caixa portava 25 ampolles, cada carro 25 caixes i cada vagó 250 caixes. Tot s'havia de carregar i descarregar a mà.

Les ampolles es netejaven en un gran safareig i amb un raspall. Es posaven etiquetes noves i es tapaven, al principi, amb taps de suro, però després van venir els discos metàl·lics.

L'any 1980 es va estrenar les màquines automàtiques per netejar, omplir, tancar i encaixar.

L'aigua de Vilajuïga era molt coneguda arreu. Abans es podien trobar en els vagons restaurants dels millors trens d'Europa, com comenta Josep Pla en el seu llibre *Viatge a la Catalunya vella*.

Aquesta mateixa setmana, l'empresa ha comunicat el seu tancament [<http://www.diaridegirona.cat/economia/2017/04/04/tanca-historica-empresa-aigues-vilajuiga/838580.html>] i que ja han aturat la distribució del producte. Set treballadors quedaran sense feina. L'Ajuntament confia que algun inversor s'interessi per la societat i l'aigua de Vilajuïga pugui tornar al mercat.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/economia/2017/04/05/coneix-historia-daigues-vilajuiga/838810.html?utm_source=rss